

POSTANOWIENIE

21 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 21 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku P.K. i B.K.

z udziałem R.M., B.M., M.M. i A.W.

o zasiedzenie nieruchomości,

na skutek skargi kasacyjnej P.K. i B.K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z 13 grudnia 2023 r., III Ca 716/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(E.M.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 13 grudnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, na skutek apelacji uczestników, zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z 10 lipca 2023 r., oddalając wniosek o zasiedzenie nieruchomości.

Wnioskodawcy złożyli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego, zaskarżając je w całości. Wskazali, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych, tj. art. 47 w zw. z art. 172 k.c., która ma być niezbędna do rozstrzygnięcia sprawy „w nawiązaniu do odmiennego stanu faktycznego i prawnego aniżeli ten, który był podstawą uchwały Sądu Najwyższego z 26 stycznia 1978 r., III CZP 96/77” (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Na uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów skarżący przywołał fragmenty

orzeczeń Sądu Najwyższego dotyczące możliwości zasiedzenia udziału w nieruchomości, a także wykluczające możliwość zasiedzenia części składowej budynku, zestawiając je z okolicznościami faktycznymi sprawy skarżącego.

Uczestnicy wniesli m.in. o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa, usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nastąpi jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane te funkcje, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Powołanie się na istotne zagadnienie prawne wymaga sformułowania problemu prawnego i wykazania, że ma on precedensowy charakter oraz znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą (zob. m.in. postanowienia SN: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14; z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, i z 6 lutego 2026 r., I CSK 719/25). Skarżący nie sformułował żadnego problemu prawnego, a ograniczył się do stwierdzenia o jego występowaniu, wspominając w tym kontekście w niejasny sposób o ustaleniach faktycznych przyjętych w zaskarżonym wyroku.

Z kolei przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, podania, na czym

polegają wątpliwości związane z rozumieniem przepisu oraz przedstawienia argumentacji przemawiającej za tym, że mają one rzeczywisty i poważny charakter, nie należą zaś do zwykłych wątpliwości związanych z procesem stosowania prawa. Wymagane jest także wykazanie, że treść i znaczenie przepisu nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni (zob. m.in. postanowienie SN z 21 listopada 2023 r., I CSK 4931/22, i z 28 lutego 2025 r., I CSK 232/25).

Skarżący nie zdołał spełnić wskazanych wymogów. Przywołuje on wspomniane przez Sąd drugiej instancji orzeczenia i sugeruje, dlaczego zaprezentowane z w nich rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego mogą lub nie mogą zostać – jego zdaniem – zaaplikowane w jego sprawie. Z wniosku o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynika natomiast, jakie wątpliwości wiążą się z rozumieniem art. 47 w zw. z art. 172 k.c. Tym bardziej nie można uznać, by skarżący wykazał, że wątpliwości te mają charakter poważny.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Sąd Najwyższy nie orzekał o kosztach postępowania kasacyjnego, gdyż odpowiedni wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną dotyczył wyłącznie przypadku przyjęcia skargi do rozpoznania.

Marcin Krajewski

(E.M.)

[SOP]